

Arrest

nr. 190 390 van 2 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 september 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, conform artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in haar hoedanigheid van ander familielid ten laste of dat deel uitmaakt van het gezin van haar broer, dhr. D.J.

1.2. Op 4 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelt geen beroep in tegen deze beslissing.

1.3. Op 9 maart 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, conform artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, in haar hoedanigheid van ander familielid ten laste of dat deel uitmaakt van het gezin van haar broer, dhr. D.J.

1.4. Op 6 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelt geen beroep in tegen deze beslissing.

1.5. Op 30 september 2016 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, conform artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, in haar hoedanigheid van ander familielid ten laste of dat deel uitmaakt van het gezin van haar broer, dhr. D.J.

1.6. Op 29 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.09.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.09.2016 gezinshereniging aan met zijn broer, D.J. (...), geboren op 01.09.1966, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 66.09.01 593-50.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- attesten dd. 18.05.2016 en 19.05.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen.

- ‘certificat de résidence’ n° 30/2015 dd. 12.03.2015 en ‘attestation administrative’ n° 8/2015 dd. 12.03.2015: deze attesten werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.09.2016.

- ‘attestation administrative’ n°5752 dd. 15.12.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene geen job uitoefende in de vier jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko in 2012; ‘certificat de non-immatriculation’ n° J428334 dd. 06.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit in Marokko;

‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2013/2012’ n° 667/2016 dd. 04.12.2016: echter, dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring vanwege betrokkene en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene na

zijn vertrek uit Marokko en voor zijn verblijf in België kennelijk in Spanje verbleef. Betreffende deze periode werden er geen bewijzen van onvermogen voorgelegd.

Louter de voorgelegde attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bewijzen geldstorting (Money Exchange) vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene uit 2011 (dd. 14.11.2011, 10.02.2011, 13.04.2011, 08.07.2011 en 14.10.2011); 2012 (17.09.2012) en 2013 (05.02.2013). Deze geldstorting werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.09.2016.

- bewijs geldstorting (Atena Money Transfert) dd. 16.09.2015: echter, deze storting dateert van na de aankomst van betrokkene in België, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert september 2015 is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België, noch is er sprake van enige medische problematiek op zijn naam."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van fair-play en van de hoorplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk.

Verzoeker heeft afdoende naar recht aangetoond dat hij behoeftig en ten laste is van de referentiepersoon, alsook dat hij een gezin heeft gevormd in Marokko met de referentiepersoon.

De volgende stukken werden voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de wet:

- 1. Certificat de résidence no 5752 d.d. 15.12.2016 en attestation administrative no 8 d.d. 12.03.2015 (stukken 10-11): Uit deze documenten blijkt dat betrokkenen een gezin hebben gevormd tot 2013 in het land van herkomst. Verwerende partij ontkent dit niet. Sedert 2015 vormen zij een gezin in België. (stuk 8-9) Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het gezin dat gevormd is in België. De vreemdelingenwet sluit niet uit dat er een gezin kan gevormd zijn in België voorafgaand aan de aanvraag. De RvV heeft reeds te kennen gegeven (Arrest RvV nr. 182 882 d.d. 24.02.2017) dat de doelstelling van artikel 3, 2de lid van de RL 2004/35/EG, waarvan art. 47 Vw. de omzetting vormt, erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de EU te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.*
- 2. Attestation administrative n°5752 d.d. 15.12.2016 en Certificat de non-immatriculation n° J428334 (stukken 12-14): Uit deze documenten blijkt dat verzoeker geen inkomsten en geen onroerende goederen heeft in Marokko. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker behoeftig is.*
- 3. Verklaring op eer 667/2016 (stuk 13): Dit document wordt niet aanvaard omdat het op eer werd opgesteld. Omdat echter stukken 12 en 14 aantonen dat verzoeker behoeftig is heeft stuk 13 geen belang. Dit stuk werd louter ten overvloede voorgelegd.*
- 4. Bewijzen van 24 geldstortingen (stuk 15): Uit deze documenten blijkt overduidelijk dat de referentiepersoon verzoeker ten laste had. De overgemaakte bedragen dienen naar Marokkaanse*

normen beoordeeld te worden. De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie d.d. 02.07.2009.

Verzoeker staat bovendien sedert midden 2015 ingeschreven op hetzelfde adres als de referentiepersoon en zijn huisvesting wordt ook gefinancierd door de referentiepersoon.

Omdat het buiten kijf staat dat verzoeker onvermogen is (puntje 2), dient het ook voor waar aangenomen te worden dat hij ten laste van de referentiepersoon is geweest.

Het middel is gegrond.“

2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van fair play en van de hoorplicht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van fair play en van de hoorplicht, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens haar niet blijkt dat dit het geval is.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt *“Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. De buitengewone afhankelijkheid van de betrokkene tegenover haar dochter wordt betwist. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en*

er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen/hervatten.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

2.6. Waar de verzoekende partij stelt dat zij afdoende heeft aangetoond dat zij een gezin heeft gevormd in Marokko met de referentiepersoon, dat uit de documenten ‘Certificat de résidence no 5752’ van 15

december 2016 en het 'attestation administrative no 8' van 12 maart 2015 blijkt dat zij en de referentiepersoon een gezin hebben gevormd in het land van herkomst tot 2013 en dat de verwerende partij dit niet ontkent, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze documenten in overweging heeft genomen, doch er op heeft gewezen dat *"deze attesten (...) reeds (werden) voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.09.2016."*

De verzoekende partij kan niet dienstig de motieven van de beslissing van 6 september 2016 aanvechten daar deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissing en aldus de motieven betreffende de voormelde attesten aan te vechten, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van attesten die zij reeds had bijgebracht bij een vorige aanvraag gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde documenten kan aanvechten.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partij met haar betoog de motieven van de beslissing van 6 september 2016 niet weerlegt. Daarin wordt immers betreffende de voormelde voorgelegde attesten gesteld: *"Hieruit blijkt enkel dat betrokkenen, als verblijfsadres in Marokko hetzelfde adres hebben. Bij de ene broer staat er 'elke keer als hij in het land is', bij de andere broer staat er dat hij in 2013 vertrokken is naar Spanje. Gezien de Nederlandse referentiepersoon wel degelijk sinds jaren zijn gebruikelijke verblijfsplaats in België heeft en kennelijk tewerkgesteld is in Nederland, mag aangenomen worden dat zijn hoofdbelangen zich in Europa situeren en het adres in Marokko dus eerder een adres betreft waar hij tijdens de vakantie verblijft. De referentiepersoon woont er eigenlijk niet meer sinds 2013. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf, deel uitmaakten van hetzelfde gezin en het verblijf aan betrokkenen moet worden toegestaan om het vrij verkeer van de referentiepersoon te vrijwaren. De gezinssamenstelling (dd. 05.11.2015) waaruit blijkt dat de broers samenwonen in België doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen"*. Aldus wordt niet betwist dat zij tot 2013 een gezin vormden in Marokko, doch wel dat zij voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf, deel uitmaakten van hetzelfde gezin.

2.7. Waar de verzoekende partij er op wijst dat zij en de referentiepersoon een gezin vormen in België sinds 2015 en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezin dat gevormd is in België, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij sinds september 2015 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België wel in ogenschouw heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de vreemdelingenwet niet uitsluit dat een gezin kan gevormd zijn in België voorafgaand aan de aanvraag, waarbij zij verwijst naar de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), waarvan artikel 47 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt, wijst de Raad op wat volgt.

Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt is artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (*cf.* conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *fait accompli*-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval 'het land van herkomst' zou dienen gelijk te stellen met 'het gastland'.

Er blijkt niet dat het standpunt van de verwerende partij om *in casu* België niet als "land van herkomst" te beschouwen tot gevolg heeft dat enige door de Europese en nationale wetgever nagestreefde doelstelling niet kan worden bereikt.

2.8. Waar de verzoekende partij wijst op het 'Attestation administrative n°5752' van 15 december 2016 en het 'Certificat de non-immatriculation n° J428334' en meent dat uit deze documenten blijkt dat zij geen inkomsten of onroerende goederen heeft in Marokko, dat de verwerende partij niet betwist dat zij behoeftig is, dat zij afdoende naar recht heeft aangetoond dat zij behoeftig is, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de verzoekende partij geen inkomsten of onroerende goederen heeft in Marokko, doch dat deze attesten niet worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen daar uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partij na haar vertrek uit Marokko en voor haar verblijf in België kennelijk in Spanje verbleef en er betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen werden voorgelegd. Deze concrete motieven waarom de attesten betreffende het niet hebben van inkomsten of onroerende goederen in Marokko niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen, worden door de verzoekende partij niet betwist.

2.9. Met de stelling dat de verklaring op eer 667/2016 enkel louter ten overvloede werd voorgelegd daar de stukken vermeld in punt 2.8. aantonen dat zij behoeftig is, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

2.10. Betreffende de bewijzen van 24 geldstortingen stelt de verzoekende partij dat uit deze documenten overduidelijk blijkt dat de referentiepersoon haar ten laste had, dat de overgemaakte bedragen naar Marokkaanse normen dienen beoordeeld te worden, dat de wetgeving verder geen minimale duur voorziet waarin de Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen, dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is en dat de eis van de Dienst

Vreemdelingenzaken dat minstens zes maanden financiële steun moet bewezen worden strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009. De verzoekende partij wijst er op dat zij sedert midden 2015 ingeschreven staat op hetzelfde adres als de referentiepersoon en dat haar huisvesting ook wordt gefinancierd door de referentiepersoon. Zij besluit dat gezien buiten kijf staat dat zij onvermogen is, het ook voor waar moet aangenomen worden dat zij ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Betreffende de voorgelegde bewijzen van geldstorting motiveert de verwerende partij wat volgt:

“- bewijzen geldstorting (Money Exchange) vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene uit 2011 (dd. 14.11.2011, 10.02.2011, 13.04.2011, 08.07.2011 en 14.10.2011); 2012 (17.09.2012) en 2013 (05.02.2013). Deze geldstorting werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.09.2016.

- bewijs geldstorting (Athena Money Transfert) dd. 16.09.2015: echter, deze storting dateert van na de aankomst van betrokkene in België, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.”

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing van 6 september 2016 niet dienstig kan aanvechten daar deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissing en aldus de motieven betreffende de voormelde geldstorting aan te vechten, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van de bewijzen van geldstorting die zij reeds had bijgebracht bij een vorige aanvraag gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde documenten kan aanvechten.

Bovendien wijst de Raad er op dat door enkel te stellen dat overduidelijk blijkt dat de referentiepersoon haar ten laste had, dat de overgemaakte bedragen dienen beoordeeld te worden naar Marokkaanse normen, de verzoekende partij de motieven van de beslissing van 6 september 2016 betreffende de bewijzen van geldstorting niet weerlegt. In de voormelde beslissing wordt immers gemotiveerd dat het opvalt dat de overgemaakte bedragen vrij laag zijn, dat voor het hele jaar 2012 het bedrag zich beperkt tot 100 EUR en voor heel het jaar 2013 tot 125 EUR, dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat de verzoekende partij aangewezen was op deze financiële steun om in haar basisbehoeften te voorzien, dat daartoe de bedragen te laag zijn. Met de loutere stelling dat de overgemaakte bedragen dienen beoordeeld te worden naar Marokkaanse normen, zonder verdere verduidelijking of bewijsstukken aan te brengen van wat onder de Marokkaanse normen zou dienen te worden verstaan, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Daarenboven gaat de verzoekende partij helemaal niet in op de motieven waar er op gewezen wordt dat er na februari 2013 geen geld meer werd overgemaakt en dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij naar Spanje was vertrokken, zodat niet blijkt, gelet eveneens op het ontbreken van bewijzen van onvermogen, dat de verzoekende partij in het land van herkomst of origine ten laste was van haar broer.

Waar de verzoekende partij nog zou menen, ten aanzien van het bewijs van geldstorting van 16 september 2015, dat uit dit document blijkt dat de referentiepersoon haar ten laste had, weerlegt zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt er op gewezen dat voormelde geldstorting niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, daar deze geldstorting dateert van na de aankomst van de verzoekende partij in België.

De verzoekende partij stelt verder dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen, dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is en dat de eis van de Dienst Vreemdelingenzaken dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie, doch beperkt zij zich tot een louter theoretisch betoog dat zij geenszins betreft op de motieven van de bestreden beslissing, zodat zij dan ook niet aantoonde dat het oordeel van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is. De Raad stelt bovendien vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat vereist wordt dat minstens 6 maanden financiële steun moest bewezen worden. De verzoekende partij houdt voor dat de bijstand oprecht en structureel van aard moet zijn, doch toont hiermee geenszins *in concreto* aan dat het oordeel van de verwerende partij over de voorgelegde bewijzen ter staving van het ten laste zijn, foutief of kennelijk onredelijk is.

Met de stelling dat zij sinds midden 2015 ingeschreven staat op hetzelfde adres als de referentiepersoon en dat haar huisvesting wordt gefinancierd door de referentiepersoon, weerlegt de verzoekende partij de motieven *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert september 2015 is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.”* en *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert september 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”* niet. Uit het loutere feit dat de huisvesting wordt gefinancierd door de referentiepersoon kan geenszins worden afgeleid dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien wordt niet aangetoond dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, ten laste was van de referentiepersoon.

Gelet op de vaststellingen in punt 2.8. staat het, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet buiten kijf dat de verzoekende partij onvermogen is, zodat zij niet op deze grond dienstig kan betogen dat het voor waar moet worden aangenomen dat zij ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij aldus niet ernstig betogen dat zij afdoende naar recht heeft aangetoond dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

2.11. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER